Balada frunzelor târzii

Adună-mă din toamnă, adună-mă din frunzele uscate şi lasă-mă să adorm pe o margine de stea... Să nu te mânii dacă-mi voi pleca uşor fruntea obosită pe umărul spinos al măceşului. Şi nu căuta pricină de supărare plopilor nătângi din cauza numelui meu!

Dacă tu vrei, eu pot urma drumul cerbilor şi pe cărările munţilor mă sui fără teamă. Dacă vrei, beau nesilită apa din cinci izvoare şi calc pe nisipul fierbinte al deşertului. Numai, te rog, uită surâsul viclean şi ademenitor al crizantemelor!

Sărmanii greieri, de bătrâni ce sunt, n-au mai putut urma paşii iuţi ai verii. Au rămas aici suspinând, aninaţi de buclele castanii, răvăşite ale toamnei.

Frunzele uscate gem sub apăsarea greoaie şi ameninţătoare a paşilor tăi vinovaţi. Şi ce spaimă ne-nţeleasă mă pătrunde atunci când pe cer se iveşte luna nouă? Îmi pare că seamănă cu iataganul unui sarazin, pornit nebun să prade la răspântii de vremuri.

Vai mie, că de prin văgăunile munţilor au pornit-o la vale flăcăruile albăstrui, dansând nebuneşte pe deasupra stâncilor colţuroase.

Vino şi nu-ţi fie teamă… Pune-mi pe ochi lentile de frunze, ca să nu mai văd rânjetul sinistru al pietrelor din văile moarte. Să privim tăcuţi bolta cerului cu stele bătrâne, cum râde spre noi din dintele ştirb al lunii. Iar cornul de vânătoare al toamnei să cânte pentru noi balada frunzelor târzii…